

Hned po úspěšném zájezdu na Šiša Pangmu jsme začali připravovat další expedici, tentokrát na Manaslu (8.163 m).

Z Frankfurtu jsme odletěli 3. září pouze dva jako předvoj expedice, abychom zařídili nezbytné formality. Káthmandú (KTM) se od loňska velmi změnilo, jezdí tam mnohem více aut, takže dopravní zácpa je téměř nepřetržitá a jede ten, kdo má silnější klakson a pevnější nervy. Smrad a smog je téměř k nevydržení a pobyt ve městě je čím dál nesnesitelnější. Za týden po nás přiletěli ostatní členové výpravy, a tak jsme 11. září byli kompletní. Něco málo úřednických zmatků, pár dní nervózního čekání a 17. září společně s našimi šerpy Pasangem Tembou, Nimou, Lakpou a kuchařem Pasangem odlétáme do vesničky Sama.

Fantastický let podél hlavního hřebene Himálaje, pilotovali ruští piloti ve službách Everest Airu. Svět je malý, to je známá věc, a tak jsme zjistili, že jeden z nich se zná s Pepou Kubíčkem z našich pamírských zájezdů.

Po asi 40 minutovém letu jsme přistáli na malém heliportu, postavili provizorní kemp a sirdár Temba se vydal sehnat nosiče. Hned druhý den jsme se vydali na trek do základního tábora ve výšce 4.850 m. Temba si okamžitě objednal rakši u místňáků a také májku pro takzvanou slavnost na usmíření bohů zvanou „puzza“. Šerpové postavili čorten a vyvěsili modlitební praporky.

že mezi 5. až 7. říjnem dáme pokus o vršek, se začalo kazit počasí. Čekali jsme v jedničce, jestli se neumoudří. Raději jsme ale 1. října slezli do B.C. a v jedničce zanechali téměř všechny věci s tím, že se do ní vrátíme, až bude trochu líp. Tou dobou už byl hotový depozit ve výšce 6.200 m a C2 ve výšce 7.100 m a v něm pak věci do posledního campu C3, který měl být ve výšce okolo 7.600 m.

Nikdo v té chvíli netušil, že se do jedničky dostaneme až 7. října. Po návratu do B.C. se totiž totálně zatáhlo a druhý den ráno začalo hustě sněžit. Sněžení trvalo nepřetržitě 4 dny a napadlo asi 2 metry čerstvého sněhu. V tomhle šíleném počasí Japonec Konischi ztratil cestu v oblasti vrcholového plata a pak už o něm nikdo neslyšel. Všichni utekli z kopce celkem včas, pouze 2 Šerpové a 2 Japonci z druhé japonské expedice zůstali ve dvojce a Britové v C1. Ten byl ovšem bezpečný, a tak měli pouze problémy se sněhem. Ti čtyři ve dvojce začali sestupovat a my byli svědky dramatického sestupu, který zakončil až záchraný vrtulník ve výšce 6.000 metrů. V B.C. byla opravdová kalamita a laviny jezdily jedna za druhou. Ti čtyři nahore volali, jestli mohou použít naše stany v depozitu, poněvadž ty svoje už nemohli najít. Postupně jsme se dozvídali o osudu našich věcí a jak ti nahore začínají omrzat. Nebylo to moc příjemné a každý si prožil svoje.

6. října to skončilo, vrtulník šťastně zakončil akci. Naše ztráty byly naštěstí pouze materiální, nicméně stálo nás to vlastně veškerý výškový materiál. Naší jedinou snahou pak bylo zachránit osobní věci z Campu 1. Celý B.C. se snažil prošlapat stopu do C1. Střídali se všichni, ale naše snažení bylo marné. Nakonec jsme se se Skřivanem vydali do jedničky na lyžích, a tak jsme vlastně byli první, kdo se tam dostal po kalamitě. Nahore na hraně už čekali Angličani, kteří byli po celou dobu sněžení v C1 a vypadali dost schlíplé. Camp 1 byl bezpečný, ale měli toho dost. Když jsem přišel na předpokládané místo C1, nebyla po stanech ani památka. Naštěstí jsme tam měli zapáchnutý bambusové tyče s reflexními praporky na značení cesty ledovcem. Ty vidět byly, takže když jsem udělal asi dva kroky předpokládaným směrem k našemu stanu, propadl jsem se až na dno stanu. Alespoň ta videokamera je zachráněna. Za chvíli přišel Skřivan, všechno jsme naložili a odešli do B.C.. Další den tam šli Šerpové a Bouda s Markem. Všichni si vyhrabali a odnesli svých pár švestek a tím pro nás expedice skončila. Celkem na kopci působilo 8 týmů a kromě těch, co vylezli před sněhovou kalamitou, se ostatní snažili zachránit, co se dalo.

Celková bilance nebyla moc potěšující. Letošní počasí bylo snad nejhorší, co jsme kdy zažili. Nepálci sami říkali, že monzun byl nejsilnější za posledních 25 let.

Manaslu nás tedy vyprovodilo lehkým krokem. Naše zkušenost s počasím se ovšem nedá brát jako nějaké pravidlo. Tato sezóna nebyla příliš vydařená a mnoho expedic na jiných horách mělo obdobné problémy. Myslím, že se v budoucnu bude jezdit na Manaslu více než dosud, neboť hora se stala díky vrtulníkům daleko přístupnější.

J.Šimůnek

▲▲ Bouda v ledopádu

▲ Manaslu od heliportu. Foto: autor

Kalamita

Trocha faktografie

Expedici pořádala jako svoji čtvrtou výpravu HIMALAYA 8000 z Jičína.

Zájezdu se zúčastnili:

Berkovec Stanislav, Kubíček Josef, Nádeník Marek, Ondřej „Bouda“ Luděk, Skřivánek Petr, Šimůnek Josef a jako lékař Vrbka Roman.

Akce trvala od 3. září do 22. října 1996.

Jako sponzoři se na expedici podíleli:

VÚAB Roztoky, EmARCO, NORTH CAPE Skotsko, REITER GmbH Německo, Pragosoja, NAREX Česká Lípa, firma Bartošek, Obilní lihovar Kralupy, ACCORD, Lužan, EuroMAP s.r.o., Trul s.r.o., HandS, Birkí s.r.o., T.P.C. Jičín a mediální partneři MF Dnes, Rádio Frekvence 1 a Studio 6 ČT.

Přizvali místního lámu, zapálili obětní oheň a začali mumlat modlitby. Slavnost jsme měli za sebou a mohli jsme se na druhý den dát do práce.

24. září byl ve výšce 5.700 m hotový Camp 1. Celá akce byla rozplánovaná celkem dobře a naše aklimatizace probíhala bez problémů.

Během expedice jsme prováděli celkem zajímavé věci. Jednou z nich byl přenos dat. Měli jsme k dispozici digitální kameru a notebook s kartou, schopnou statický obrázek z kamery nahrát do počítače a pomocí satelitního telefonu poslati modemem do Prahy a následně do ČT. Standa to pak doplnil komentářem a první digitální obrázky v historii české žurnalistiky byly odvysílány pro Studio 6 České televize.

Koncem září vylezli první lidi na vrchol. Mezi nimi i Japonec Ischikawa (60), který je pravděpodobně nejstarším člověkem na vrcholu osmitisícovky. Šel sice s kyslíkem, ale i tak je to úctyhodný výkon. Působili zde o 10 až 14 dní dříve než my a to rozhodlo o jediných úspěších na kopci.

Začátkem října, to už jsme se byli na kopci s tím,